

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1306/2017
19.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Миливоја Вучковића и др, због кривичног дела недозвољено ношење оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Горана Карадаревића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 188/16 од 02.06.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 904/17 од 11.09.2017. године, у седници већа одржаној 19.12.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Миливоја Вучковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 188/16 од 02.06.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 904/17 од 11.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 188/16 од 02.06.2017. године, окр. Миливоје Вучковић оглашен је кривим због кривичног дела недозвољено ношење оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од две године и због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 13 година и шест месеци, опозвана је условна осуда изречена пресудом Основног суда у Новом Саду Спк 98/15 од 27.05.2015. године и казна затвора у трајању од четири месеца узета као утврђена, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година.

Истом пресудом окр. Јован Перишић оглашен је кривим због кривичног дела недозвољено ношење оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од две године и због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. тачка 3. у вези

члана 30. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 12 година и шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 14 година.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца окривљених, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 904/17 од 11.09.2017. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окр. Миловоја Вучковића, адв. Горан Карадаревић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Миливоја Вучковића, адв. Горана Карадаревића, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује да је првостепеном и другостепеном пресудом повређен закон на штету окривљеног и то одредба члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер су пресуде засноване на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац означава доказ који је произашао из посебне доказне радње тајни надзор комуникације која је предузета на основу наредбе суда према окр. Јовану Перишићу а не према окр. Миливоју Вучковићу, а који доказ су судови третирали као „случајни налаз“. Како у односу на окр. Миливоја Вучковића није постојала наредба судије за предузимање посебне доказне радње тајни надзор комуникације, да би се случајни налаз користио против њега у овом поступку, он је морао бити оптужен за кривично дело обухваћено чланом 162. ЗКП, а окр. Миливоју Вучковићу је стављено на терет кривично дело из члана 113. КЗ, које том одредбом није обухваћено.

Осим тога, бранилац у захтеву указује да су наредбе за предузимање посебне доказне радње према окр. Јовану Перишићу незаконите у смислу ненавођења образложења у делу који се тиче основа сумње, а осим тога мере су наређиване према броју телефонског апарата (имеи број) а не према телефонском броју како Законик о кривичном поступку налаже.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Посебна доказна радња тајни надзор комуникације у односу на окр. Јована Перишића, предузета је на основу наредбе Вишег суда у Новом Саду Кпп.пов. 52/15 од 22.09.2015. године и наредби о проширењу исте од 06.10.2015., 03.11.2015, 05.11.2015, 13.11.2015. и 07.12.2015. године, као и наредбе о продужењу основне наредбе од 17.12.2015. године у којој је одређено да ова мера може трајати најдуже до 22.03.2016. године.

Основна наредба донета је у свему у складу са одредбама члана 167. и 172. ЗКП, при чему Законик о кривичном поступку не искључује могућност примене мере надзора и у односу на имеи број, који представља јединствени број додељен сваком мобилном телефону понаособ и увек је видљив приликом праћења телефонске комуникације. Стога, насупрот наводима захтева за заштиту законитости, докази прикупљени на основу законитих наредби суда представљају доказе на којима се могу заснивати правноснажне пресуде.

Одредбом члана 164. ЗКП прописано је да ако је предузимањем посебних доказних радњи прикупљен материјал о кривичном делу или учиниоцу који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи, такав материјал се у поступку може користити ако се односи на кривично дело из члана 162. ЗКП.

У конкретном случају, применом посебне доказне радње тајни надзор комуникације обављене на основу законите наредбе суда у односу на окр. Јована Перишића, због постојања основа сумње да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114. КЗ, прикупљени су подаци да је телефоне у односу на које је издата наредба, у критичном периоду користио и окр. Миливоје Вучковић, који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи. Како је окр. Миливоју Вучковићу, у време доношења наредбе о предузимању посебне доказне радње и за све време трајања исте било стављено на терет извршење кривичног дела из члана 114. КЗ, то је материјал прикупљен у поступку примене мере надзора према окр. Јовану Перишићу, могао да се користи као доказ у поступку као тзв. случајни налаз, у смислу члана 164. ЗКП. При томе је чињеница да је јавни тужилац, поднеском Кт 115/16 од 23.05.2017. године изменио правну квалификацију кривичног дела и окр. Миливоју Вучковићу, уместо кривичног дела из члана 114. КЗ, ставио на терет извршење кривичног дела из члана 113. КЗ, без утицаја је на законитост прибављања доказа у односу на овог окривљеног. Уосталом, преквалификација радњи окр. Миливоја Вучковића на блаже кривично дело управо и јесте последица оцене доказа од стране јавног тужиоца, па и оних прикупљених у смислу члана 164. ЗКП.

Према томе, транскрипти телефонских разговора као докази настали применом мере према окр. Јовану Перишићу могли су бити коришћени као законит доказ у односу на окр. Миливоја Вучковића у односу на кога није било наредбе, тим пре што је у конкретном случају кривични поступак у односу на обојицу окривљених јединствен, као и сви прикупљени докази.

Налазећи, из изнетих разлога, да се неосновано захтевом за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438.

став 2. тачка 1. ЗКП, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**